

Старецътъ позеленѣ отъ ядъ и кресна

— Василе, ти си длъженъ само да слушашъ и да не отговаряшъ нито дума. Иди въ обора, изтемари добре коня, нахрани го, пригответи му зобъ и пригласи дългитѣ човали. Утре рано тръгваме по просия изъ селата . . .

Дяконътъ плачешкомъ излиза отъ стаята и отива въ обора при коня. Тамъ той изчиства добре манастирския жребецъ, слага му седлото, на което окачва една торбица съ половинъ сухъ хлѣбъ. Сетне, като никога, дяконътъ взе парцали и обви копитата на животното. Тъкмо посрѣдъ нощъ, когато вуйка му бѣ заспалъ въ килията си, дяконътъ изведе коня и го повежда по черковния калдърѣмъ. Обутитѣ въ парцали нозе на животното не издаваха никакъвъ тропотъ. Щомъ излѣзе отъ черковния дворъ на пѣтя, младиятъ дяконъ, облеченъ въ вълнена дълга дреха, се метна на коня, чу се глухъ тропотъ и . . . всичко стихна . . .

На сутринята архимандритътъ става и вижда, че нѣма ни дяконъ, ни манастирския конь. Следъ нѣколко седмици той узнава, че младиятъ дяконъ Василъ стигналъ въ Нишъ, хвърлилъ расото и отишелъ въ Бѣлградъ, гдето постѣпилъ въ четата на Георги Раковски.

### Чернитѣ дни на Карлово

Вървя по пѣтя и си мисля, какви велики събития сж станали оттогава? Днесъ Карлово е свободенъ градъ. Всичко е весело и хубаво. Нѣма ни турци, ни башибозуци. Въ града живѣятъ 7500 свободни българи, а землището на общината е 65.000 кв. декара.

Срѣща ме приказливъ старъ карловецъ, бившъ учителъ. Разказвамъ му, що мислѣхъ за Левски. Стариятъ просвѣтителъ се трогна; той се зарадва, че се намиратъ хора, които се интересуватъ за живота на Апостола и за историята на България и града Карлово. Хвана ме сърдечно за рѣка, заведе ме въ едно кафене и ми разказва следнитѣ интересни нѣща: